

DOMINIC SANDBROOK

**A MÁSODIK
VILÁGHÁBORÚ**

Illusztrálta *Edward Bettison*

Open Books

ELŐSZÓ

1944. június 6.

A szél vadul ostromolta a hajó oldalát. A La Manche csatorna sötétbe borult vizén egy zömök fiatalember arra készült, hogy szembenézzen a végzetével.

Leonard Schroedernek hívták, de mindenki Maxnek szólította. Huszonöt éves volt, a felesége és a kisfia várta otthon.

De előbb élete legfontosabb küldetését kellett teljesítenie.

Még kisfiú korában, Amerikában sokat bántották a társai, és ő nem felejtette el azokat az időket. Tudta, milyen az, amikor a többiek rászállnak valakire, és megállás nélkül fenyegetik. Tudta, mi az a félelem. És most alkalma nyílt rá, hogy egyszer és mindenkorra megmutassa a világnak: nem győzhetnek azok, akik másokat bántanak.

A hajó egyre haladt a sötétben, Max pedig a teljes harckészültség előtti utolsó eligazításra tartott. Minden készen állt. A feszültség szinte tapintható volt.

Ez volt a D-nap, minden idők legnagyobb partraszálló hadművelete. Amerikaiak, britek, kanadaiak ezrei

hajóztak dél felé, hogy együtt vegyék fel a harcot a rémisztő náci háborús gépezettel.

Néhány órával később partra szálltak Normandiában, és az életüket kockáztatva próbálták legyőzni a történelem egyik legkegyetlenebb birodalmát.

De valakinek elsőnek kellett kilépnie a szárazföldre. És a sors úgy hozta, hogy ezt a feladatot a Maryland állambeli kisvárosból, Linthicum Heightsből származó Max Schroeder százados kapta.

Miután kezet ráztak és szerencsét kívántak egymásnak, az ezredes átkarolta Max vállát. „Hát, ez is eljött – mondta, és érződött a hangján, mennyire meg van hatódva. – Mutassátok meg nekik!”

Max alig tudott megszólalni, elszorult a torka. A történelem egy kivételes pillanatát élte át, és nem tudta, mit válaszoljon. „Ezredes úr – nyögte ki végül –, a parton találkozunk.”

Odakinn megtelt a fedélzet. Mindenütt férfiak álltak, és némán várakoztak a sötétben. A szél süvített. Az eső megállás nélkül zuhogott. Max egyedül a motor zúgását hallotta.

Egyszer csak recsegve életre kelt a hangszóró. A szövetséges hatalmak legfőbb parancsnoka még egy utolsó üzenetet intézett hozzájuk, mielőtt partra szálltak.

„A Szövetséges Expedíciós Erők katonáinak a szárazföldön, a tengeren és a légierről! – kezdte a hang. – Hamarosan megkezditek a nagy kereszties hadjáratot!

Rajtatok a világ szeme. A szabadságszerető emberek reménye és imái kísérik titeket!”

Miután a hangosbeszélő elhallgatott, Max a gondolataiba merülve visszament a szállására. Még valamit el kellett intéznie. Ha azzal megvan, teljesen felkészült.

Elővette a tollát, és levelet írt a feleségének. Középsiskolás kora óta ismerte Margaretet. Kamaszkorukban szerettek egymásba, és talán soha többé nem találkozhatnak.

Megírta, hol van és mire készül; és azt, hogy szereti. Azután indulnia kellett.

Hajnali 2 óra 30 perc volt. A francia partok sötétbe borultak.

Schroeder a fedélzeten állt az embereivel. Várták a parancsot, hogy beszálljanak a partra szállító járműbe. A százados a sisakjába tette a felesége fényképét, remélte, hogy az szerencsét hoz.

Megjött a parancs. A katonák nagy zsákjaik súlyától görnyedve, egy hálóba kapaszkodva kezdtek lemászni a viharos tengeren vadul himbálózó kis rohamcsónakba. A hangosbeszélőben újra megszólalt egy hang: „Sok szerencsét, 4. hadosztály!”

Azután még egy billenés, és már el is indultak. A legelől haladó járműben Max magához szorította a pus-káját. Körülötte zsúfolódtak az izgalomtól és hidegtől sápadt katonák.

Teltek az órák, és ők egyre jobban belevesztek a sötétségbe. Nagyjából 4 óra 30 perckor már ki tudták venni maguk előtt a normandiai partot, amely akkor még csak szürke maszatnak tűnt az éjszakában.

Hamarosan keleten megvilágosodott az ég alja, és felkelt a nap.

Hallották az ágyúk és robbanások zaját: a szövetségesek csatahajói a német védelmi vonalakat lötték. Közel jártak.

És megérkeztek. Pontosan 6 óra 28 perckor Max meghallotta, ahogy a parti kavicson megcsikordul a jármű feke.

A rámpa lecsapódott, bele a sekély vízbe, és ő azonnal indult, botladozva futni kezdett. A hideg, zavaros tenger a derekáig ért. A füle csengett a folyamatos fegyverzajtól. Az emberei mögötte gázoltak a vízben. Egy alacsony betonfalat látott maga előtt.

Vadul vert a szíve, de nagy nehezen továbbhaladt. Egyszer csak homokot ért a talpa – Normandia homokját. Szürke és fagyos volt a hajnal. Max Schroeder neve ezzel bekerült a történelemkönyvekbe.

De most nem volt arra ideje, hogy ezen gondolkodjon. Tovább kellett mennie. A katonáit biztatta, hogy

törjenek egyre feljebb a parton, hogy elkerüljék az el-lenség lövéseit.

A zsákja átázott és elnehezedett, lihegve levegő után kapkodott, de a vezetésével eljutottak a betonfalig. Ott megpihentek, és körülnéztek. Majdnem mindannyian kijutottak a szárazföldre. Jó.

Nem várhattak tovább. Folytatniuk kellett az útjukat a falon túl, felfelé a dűnéken. A németek elaknásították a területet, de Max azt a parancsot kapta, hogy ne álljanak meg.

A szárazföld belseje felé tartottak, ott viszont elhagyta őket a szerencsájük. Valahol feljebb egy német géppuskás tüzet nyitott, és Max két golyót kapott a bal karjába.

A zubbonya ujját vér áztatta, de ő nem érzett fájdalmat. A sokkhatás védte; bármi történt is, el akarta végezni a rábízott feladatot. Azt kiabálta az egysége tagjainak, hogy nyomuljanak előre, az előttük álló faluba.

Csak akkor érezte meg, hogy milyen súlyos a sebesülése, amikor a tervnek megfelelően odaérkeztek. Hirtelen megszédült. A világ forogni kezdett vele. A lába megroggyant...

És azután... teljes sötétség.

